

Sygn. akt II CNP 61/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 11 stycznia 2019 r.

skargi K. D.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w P.

z dnia 29 lipca 2016 r., sygn. akt VII C [...]

wydanego w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego

Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą

w W.

przeciwko K. D.

o zapłatę,

1) odrzuca skargę

**2) zasądza od skarżącego K. D. na rzecz przeciwnika skargi
koszty postępowania w kwocie 1800 (jeden tysiąc osiemset)
złotych.**

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez pozwanego K. D. skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w P. z dnia 29 lipca 2016 r., należy wskazać, co następuje:

Przedmiotem badania w postępowaniu zainicjowanym wskazanym nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia jest niezgodność z prawem prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie. Ocena zasadności skargi dokonywana jest przez Sąd Najwyższy przy zastosowaniu autonomicznego pojęcia bezprawności, zgodnie z którym orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest orzeczenie niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i nie podlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17 i z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35 oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 września 2012 roku, Sk 4/11, OTK-A 2012/8/97, Dz.U. 2012, poz. 1104).

Stosownie do art. 424¹ § 2 k.p.c., w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych w wypadkach wyjątkowych dopuszczalne jest zaskarżenie prawomocnego orzeczenia wydanego przez sąd pierwszej instancji. Skarżący nie wniósł apelacji od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 29 lipca 2016 r. W skardze nie wykazał, aby zachodził „wypadek wyjątkowy” w rozumieniu przytoczonego przepisu. Pojęcie to odnosi się do przyczyn niezgodności z prawem orzeczenia sądu

pierwszej instancji oraz powodów, dla których strona nie skorzystała z możliwości jego zaskarżenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06). Ma on zastosowanie tylko w sytuacji, w której strona z wyjątkowych, obiektywnych i niezależnych od niej przyczyn nie skorzystała z przysługującego jej środka prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2013 r., IV CNP 64/12). Nie stanowi natomiast wypadku wyjątkowego w omawianym rozumieniu wydanie przez Sąd Najwyższy w składzie zwykłym uchwały dotyczącej wykładni przepisów stanowiących prawną podstawę rozstrzygnięcia, jeśli skarżący zaniechał wniesienia apelacji, w której mógłby wnioskować o wystąpienie przez sąd drugiej instancji z takim pytaniem do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c. Niewykazanie przez K. D., że zachodzi wyjątkowy wypadek, powoduje odrzucenie jego skargi (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2008 r., I BU 4/08, OSNP 2010, nr 13-14, poz. 175).

Należy także wskazać, że ze względu na nadzwyczajny charakter skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz jej funkcję, wszystkie wymagania wymienione w art. 424⁵ § 1 k.p.c. (wymagania konstrukcyjne) powinny być przytoczone samodzielnie, niezależnie od innych, w związku z czym skarga niespełniająca któregokolwiek z nich dotknięta jest tzw. brakiem istotnym, nienaprawialnym w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych i podlega odrzuceniu *a limine* na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku powinna zawierać między innymi uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, omawiane wymaganie konstrukcyjne skargi jest spełnione wtedy, gdy skarżący przedstawi wyodrębniony wywód prawny, w którym wskaże, że szkoda wystąpiła, określi jej postać, wysokość i czas powstania oraz związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia będącego przedmiotem skargi, a także przedstawi dowody lub inne środki zdolne uwiarygodnić powstanie szkody (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 2005 r. III CNP 5/05, z dnia 22 listopada 2005 r. I CNP 19/05, nie publ. oraz z dnia 31 stycznia 2006 r. IV CNP 38/05, OSNC

2006/7-8/141). Tego wymagania nie spełnia zawarcie w treści skargi, jak uczynił to skarżący, samego tylko stwierdzenia, że „wykonanie wyroku spowoduje wyegzekwowanie od pozwanego przedawnionego roszczenia i spowoduje powstanie szkody w wysokości wskazanej w wyroku.”.

Z tych przyczyn orzeczono, jak w sentencji (art. 424⁹ i art. 108 k.p.c.).